

maalet om den kommunale Beskatning uden nogen som helst Forbindelse med de andre af mig berørte Love. Naar nu den ærede Ordfører i Dag har udtalt som sin Overbevisning, at man ikke skulde komme til og ikke vilde komme til en Reform af det kommunale Skattevæsen, uden samtidig at komme til de andre Reforme paa Statskatternes Omraade, er det klart, at naar Flertallet i dette Ting bestemmer, at de ikke ville have en fornuftig kommunal Skatteordning, som alle ere enige om, uden tillige at faa Skattereformen paa Statsomraadet, om hvilken der i alt Fald mindst hersker afvigende Meninger, er det naturligvis noget, som Flertallet har i sin Magt. Men naar man som Grund til at ville betræde den Vej: at stille som en Betingelse for en fornuftig kommunal Skattelov, at de andre fra Skattekommissionen foreliggende Forslag bleve førte igennem, har fremført det store Offer, der blev bragt den Side netop med det for Øje at føre den hele Skattereform igennem, maa jeg oprigtig talt tilstaa, at jeg forstaar det ikke, og jeg forstaar det mindst efter den ærede Ordførers Udtalelser i Dag. Jeg maa antage, at den ærede Ordfører nævnedes alle de Ofre, der skulde bringes, den Gang han med hævet Stemme for lidt siden meddelte os, hvad det var for store Indrømmelser, der skulde gøres fra den Side, hvortil han helt eller delvis hørte i denne Sag, og jeg maa antage, at han ikke har glemte noget, i alt Fald ikke noget væsentligt. De Indrømmelser, som altsaa ere gjorte efter den ærede Ordførers egne Udtalelser, bestaa i, at man nu er villig til at tilvejebringe nogen Sikkerhed for en retfærdig Ligning ude i Sognene og til at indrømme for et ganske lille Omraade en Sikkerhed for en upartisk Afgørelse af Skatteklager, for saa vidt de maatte fremkomme i Henhold til den i en Erhvervs-kommune satte Indtægt for udenbysboende. Ja, hvis det i det hele taget er Meningen, at man skal have en retfærdig Skatteligning, og en retfærdig Afgørelse af Skatteklager, — og jeg kan jo ikke tænke mig, at navnlig den ærede Ordfører med sin udprægede Retfærdighedssans skulde kunne tænke sig, at man skulde have en uretfærdig Skatteligning, og ingen Sikkerhed for upartisk Afgørelse af Klager — kan jeg ikke se, at der ligger nogen Indrømmelse heri ud over, hvad det forekommer mig, at man er berettiget til at vente, at dette Tings Flertal maatte være villig til at yde — hvad skal jeg sige — saa og saa mange Millioner fra

Statskassens Side. Min Stilling er derfor vedblivende den, at vi bør komme til en Forandring i vor kommunale Skattelovgivning, selv om vi ikke komme til en Skattereform i øvrigt; men jeg har ganske vist det Haab, at vi skulde komme til en Skattereform i det hele taget. Indrømmelserne maa jeg i øvrigt sige — hvis man kan kalde det Indrømmelser — opvejes af meget betydelige Indrømmelser fra den Side, hvortil jeg altsaa nærmest maa henregne mig. Det er ganske sikkert, at hvis denne Lov om Kommuneskatter bliver vedtaget, ville Sognekommunerne opnaa mere, end de nogen Sinde have haabet at kunne komme til at opnaa. Jeg nævner den ærede Ordførers Udtalelse fra førleden Dag i en lidt forandret Form. Han gjorde da gældende, at Købstæderne ville opnaa mere ved dette Forslag, end man havde budt dem, jeg ved ikke hvor længe: i 100 Aar, og de kunde maaske komme til at vente 100 Aar, inden der igen blev gjort dem et saadant Tilbud. Jeg er ikke af denne Mening, hvad jeg skal komme til senere, men for Landets Vedkommende ved jeg i Grunden ikke, om man skulde kunne udtale noget Ønske, som man ikke allerede forud finder opfyldt gennem dette Forslag; saa hvis man ikke vil vedtage den foreliggende Kommuneskattelov for ikke at være Købstadrepræsentanterne behagelig, vil man ikke kunne undgaa samtidig i høj Grad at modarbejde Landdistrikternes Interesse. Det vil jeg dog gerne have betonet, thi det er sikkert, at for Købstædernes Vedkommende har det været ubestridt ogsaa fra dette høje Tings Flertals Side, at deres Krav paa et enkelt afgørende Punkt — som der dog efter min Mening er tillagt alt for stor Betydning — var absolut retfærdige og billige; men for Landets Vedkommende har det rigtignok ingen Sinde været indrømmet, at Kravene havde samme Berettigelse. Disse Krav, som nu altsaa skulde opfyldes, er, at der opnaas Adgang til at sætte en udenbysboende i Skat af $\frac{2}{3}$ af hans Indtægter af hans Ejendom i den Kommune, hvor den ligger. Det skulde altsaa svare til Købstædernes Krav om, at de for de flyttelige Erhverv, Handel, Haandværk og Industri, skulde kunne sætte en udenbysboende med dem konkurrerende i Skat, Ligheden er imidlertid aldeles ikke slaaende, thi Konkurrence er der ikke for Landets Vedkommende. For Landet har man gennemgaaende indtil 80 pCt. af vedkommendes Skat i Form af Grundskatter, det er altsaa kun et ringe Minus, der opstaar, ved at